

תת"ע 6371/12/16 - מדינת ישראל נגד אבו סנינה מוחמד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

02 פברואר 2017

תת"ע 6371-12-16 מדינת ישראל נ' אבו סנינה מוחמד

בפני כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

אבו סנינה מוחמד

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו, ב-27.11.16 בשעה 17:30 או בסמוך, הוא נהג ברכב בצומת הרחובות דרך בגין ורח' 1185 בתל אביב וכך עשה שעה שרשיון הנהיגה שלו פקע בשנת 1998. בניגוד לסעיף 10.10 (א) לפקודת התעבורה. הנאשם נהג בלא ביטוח תקף - בניגוד לסעיף 2 לפקודת הביטוח (נח) 1970.

הנאשם כפר בהאשמות המיוחסות לו ונשמעו הראיות.

מטעם התביעה העיד השוטר טקה נתן, עדותו נשענה רובה ככולה על הדוח שרשם ת/1, ת/2 ומזכרים ת/4-ת/5.

לפי רישומיו הוא עמד בתפקיד ברחוב 1185 ביפו, במשימה לאכוף עבירות נהיגה בנת"צ. פניו היו מופנות לעבר מפרץ האוטובוסים במקום. הוא הבחין ברכב בו נהג הנאשם כאשר זה האחרון נוסע בתוך נתיב הנת"צ, וכאשר הוא חולף על פני תמרור 501. בגין אופן הנסיעה המתואר הוא עצר את הרכב וביקש את רשיונותיו של הנהג, הוא ניגש לניידת לבדוק את המסמכים ובדרכו חזרה לרכב הוא

הבחין כי הנוסעת שהייתה ליד הנהג, יושבת במושב הנהג. השוטר העיד כי כאשר הרכב נסע למולו בדרך - הנהג, הנאשם, הוא זה אשר נהג ברכב ולא הנוסעת שנמצאה עתה ישובה מאחורי גלגל ההגה.

הנוסעת שמה היה מיכל מלינקר. השוטר זכר כי כאשר שוחח עם הנאשם לראשונה, טען הנהג (הנאשם), "אנחנו לא מפה", ולא בנהגת עסקינן.

הנאשם העיד בבית המשפט כי בכל העת ידידתו נהגה ולא הוא. השוטר ביקש מסמכים משניהם, והשוטר טעה כאשר ייחס לו את עבירת הנהיגה.

לא זאת אף זאת, לנוסעת יש רשיון נהיגה ומדוע שהוא ינהג ברכב?

הנאשם ביקש כי תזומן גם השוטרת שהיתה במקום וכך נעשה.

השוטרת ליאור קיגלמן העידה כי היא לא הבחינה בדבר באשר לאירוע נשוא הדיון כאן. אשר על כן אין היא יכולה להוסיף לכאן או לכאן דבר וחצי דבר.

עדת ההגנה מיכל מלינקר העידה כי ביום האירוע היא זו אשר נהגה ברכב של ידיד בשם טארק. היא הסיעה את הנאשם לראות אפשרות לביצוע עבודה של התקנת מצלמות בשכונת התקווה בתל אביב.

השוטר שאל אותם מאיפה הם והם ענו לו - מירושלים. השוטר נהג בהם בגסות. ציין כי מסמכי הרכב לא תקפים, הם לא חפשו את רשיון הנהיגה של הנאשם שכן היא הוציאה מיד את רשיון הנהיגה שלה והציגה לשוטר. לא זאת אף זאת, היא ידעה שלנאשם יש רשיון נהיגה - אלא שהיא כאמור נהגה ברכב.

בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי קיים רישום פלילי לחובתה, ובשנת 2015 הורשעה בעבירה של מסירת ידיעה כוזבת בניגוד לסעיף 243 לחוק העונשין ועוד הרשעה אחת בגין מרמה והונאה משנת 2012.

לאחר ששמעתי את הצדדים, השתכנעתי כי השוטר ממקום תצפיתו היה יכול להבחין מי נהג ברכב במעמד עצירת הרכב בגין עבירת תעבורה.

משהבחין כי בוצעה עבירה, הוא שוחח עם - הנהג - כאשר זה אמר לו כי הם מירושלים.

הוא הבחין כי נעשה נסיון "כאילו", לחפש את מסמכי הנהג, וכאשר קיבל מסמכים ניגש לניידת וכאשר חזר ראה שהנוסעת היא זו שישבה במושב הנהג. לטעמי, אילו "הנהגת" היתה מוציאה את המסמכים מיד ומוסרת אותם ממקום מושב הנהג, למול גלגל ההגה, כגרסתה, השוטר היה זוכר עובדה זו ללא כול קושי.

עדוּתה של הנוסעת, לא אמינה בעיני. זאת לדעת, עדות אחרת שונה, היתה גורמת לכך שהיתה מפלילה עצמה בנסיון להכשיל את השוטר. הוסף לכך את עברה הפלילי, עובדה שלא מחזקת את אמינותה, לאשר התרחש באירוע אותו מתאר השוטר.

סוף דבר, לאחר שהזהרתי עצמי, בהשעני על עדות השוטר - לו אני מאמין אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו

בכתב האישום.

ניתנה היום, ו' שבט תשע"ז, 02 פברואר 2017, במעמד התביעה.